

"תערוכות בתל-אביב" / הארץ / 16.10.64 / תע' יחיד / גלריה "דוגית" / תל-אביב

אם היה באקוורלים המופשטים שהציג אליהו גת לפני כשנה משום ירידה במתח הציור, הרי באה תערוכתו הנוכחית ומוכיחה שהיתה זו ירידה לצורך עלייה. אין ספק, שבתערוכתו העכשווית הגיע אליהו גת להישגים העולים הרבה על כל הישגיו הקודמים. אחרי כל שנות עבודתו הקודמות, הגישושים והחיפושים, התהייה סביב גישות הביטוי האקספרסיוניסטיות השונות והשהייה בתחום רב הפיתוי והמהמורות של המופשט, יש בתערוכה המוצגת עכשיו משום קפיצת דרך ממש. לאור תערוכה זו, במבט אחורה, נראות עבודותיו הקודמות של אליהו גת יותר כחתימה לקראת השאלות הנכונות מאשר עיצוב תשובות לבעיות הפלסטיות. כאילו בבת אחד, הגיע אליהו גת לדרך ציור אורגנית, משיכת מכחול רגישה ורבת ביטוי, יחס מדויק בין הפרטים המרכיבים את המשטח ובין המשטח השלם ועיצוב תלת-מימדי אורגני. הפתרון נמצא לאליהו גת באמצעות שימוש במשיכת המכחול המעצבת בעת ובעונה אחת את הצורות, הכיוון התנועתי, הטקסטורה ושילוב הצבעים, ומותרה

347

מקום למשחק אמיתי וספונטאני, שהיה חסר כל כך בציוריו הפיגורטיביים הקודמים ושתפס מקום רב מדי בציוריו המופשטים.

הגופים ההרריים, המהווים את נושאו העיקרי של אליהו גת, קיבלו עתה זיהוי לוקאלי

מובהק ויחד עם מיקום זה זכו גם בזהות ישראלית ברורה. להוציא את התאורה - שיש בה משהו מאובק וחסר נקודת דגש מרכזית - כל קטע מצוירו של אליהו גת, כל הר, שביל, בית ערבי ועץ, נושאים עליהם חותם של הסתכלות חדה ועיצוב רגיש. בצוירו הצליח אליהו גת לתפוס את השקט ואת השלווה המאובקת של נופי הארץ, משהו מהנצחי, בו אין מקום לתנועה זמנית של בני אדם - שבאמת אינם נוכחים בצוירים אלה.

יואב בראל, בין פיכחון לתמימות: על האמנות הפלסטית בשנות ה-60 בתל אביב, מוזיאון תל אביב לאמנות, 2004